

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

ELECCIONS (Edició econòmica).

A nou Ajuntament..... xiulet nou.

PRONÓSTICHS.

PRONÓSTICHS nous! Dos quartos!
Aixís cantaven avants los cegos
pels carrers de Barcelona en vigílies
d'any nou.

Jo vaig a ferlos dos quartos de
pronóstichs, y no 'u creguin, jo no
soch cego.

Algunes vegades hi endevinat coses que sembla-
van misteriosas é incomprendibles. Me 'n alabo,
encare qu' en política no siga jo un *Zaragozano* ni
molt menos. Tinch una mica de practica: coneix
desde fa molt temps als homes y á las cosas, y se
per quin costat han de caure las qüestions, quan
veig per quin costat las dirigen.

Agafém lo telescopi, y siguemhi.

Precedents:

Tenim un govern á las taules y un govern dar-
rera dels bastidors, un general que no hi entén res
y un parell d' atvocats que la saben més llarga que
tots los generals y tots los particulars á la vegada.

Sembla una funció de putxinellis. Los que no 's
veuen manegan las figuras.

Aném las eleccions ¿qui las ha fetas?

No las ha fetas pas lo govern, que moltes vegades
ha dit y jo 'u crech perfectament que se 'n renta-
va las mans; pero mentres ell s' ensabonava, hi ha-
via en Romero Robledo, los gobernadors de 'n Ro-
mero Robledo, las diputacions provincials de 'n
Romero Robledo, los Ajuntaments de 'n Romero
Robledo, y aquestas rodas de la máquina admi-
nistrativa, tenen ja prou corda y están prou esmo-
ladas per marxar ellas totas solas sense necessitat
de la roda catarina.

De manera que aixís com lo presseguer fá pré-
sechs, en Romero Robledo no podia fer més que Ro-
meristas.

Y tal ha sortit la majoria de las Corts que tenen
de reunir-se.

*

Are vostés dirán:—Aixís ray no hi ha gran cosa
que fer: qu' en Martínez Campos s' enretiri, que
puji en Romero Robledo y está acabat.

Verdaderament, la cosa sembla senzilla; pero no
es tot hui com bufá y té ampollas.

Lo que hi manifestat no vol dir pas qu' en Mar-
tínez Campos estiga sol, enterament sol. Té qui l'
ajuda y sobre tot té qui 'l sosté. L' haver anat á
Sagunto té de valerli á la forsa; aixó per una part.

Ademés de qu' en política com en las cartas hi
ha qui juga y s' aficiona á las espasas.

Aixó significa que també en Martínez Campos
conta ab un cert número de diputats més ó menos
decidits, ja que per dolenta que siga una cullita
sempre hi ha algun grá que grilla y arriba á bé,
quan hi ha un sol que l' escalfa.

Y tot plegat significa parlant en plata, que la
majoria está dividida.

*

Ja s' han acabat, y jo me 'n alegro, aquells dipu-
tats que com los conilletts de guix sempre deyan
que sí, quan á n' en Cánovas l' hi convenia.

Ja s' han acabat aquellas votacions numerosas,
incondicionals, que tant si la tenia com si no la tenia,
davan sempre la rahó á n' en Cánovas.

Ja s' ha acabat alló que deyam:—*Cánovas sobre
todo.*

Avuy hi ha dos partits, alrededor de dugas per-
sonalitats. Cap de aquests dos partits té bandera,
cap de aquests dos partits sab á lo que aspira, si no
es á fer de las sévas dintre del rebost del presu-
puesto.

Lo partit de 'n Cánovas es simplement una xan-
faina ahont hi entran pebrots de la revolució, to-
matechs dels moderats y sévas moltes sévas que
fan coure 'ls ulls.

Lo partit de 'n Martínez Campos es encare me-
nos que aixó: es una guisofia feta á l' aventura, de
la qual ni 'l mateix cuyer n' está segur.

Y 'l partit de 'n Romero Robledo qu' es una part
del partit de 'n Cánovas, bull de tal manera, que
no sería estrany que cansat de fregirse arribés á
saltar de la payella.

*

¿Quan vindrá l' hora del fandango?

Es molt difícil precisarho.

Confian alguns en que moguts per l' instint de la
conservació, y com que dadas y benehidas, al cap
de vall son *conservadors*, tot anirá á la bona de Déu,
á lo menos al principi.

Creuenh altres que es un caball de massa sanch
lo general Martínez Campos, per aguantar la brida
tot lo temps que vulga en Cánovas.

Y fins hi ha qui assegura que molestat pels *discurs-
illos*, del un y del altre, home de pocas paraulas
y de moltes agallas, si al mitj del camí troba una
paret que l' hi privi 'l pas, cridarà á una compa-
nyia de sapadors y tirarà la paret á terra.

¿Que succehirá?

Al arribar aquí 'l telescopi se m' entela, y en
lloch del porvenir, veig una sombra fatídica, que m'
está mirant atentament ab un microscopi, per veu-
re si troba algun pel per agafars' hi.

Es la sombra inexorable del fiscal d' imprenta.

Miro á la dreta y formulo 'l següent pronóstich.
Núvols tempestuosos, trons, llamps y pedra se-
ca: naufragis de ministeris per las platjas del Congrés:
calor tropical en la atmósfera política. Inun-
dacions, desbordaments... y la mar.

Miro á l' esquerra y veig l' arch de Sant Martí,
produhit per los reflexos del sol de la llibertat, que
encara que no surti 's dona á conèixe.

Sí, á l' esquerra, davant d' aquesta majoria des-
composta, embarcada en una nau sense timó, sense
velas, y sense brújula, davant d' aquesta tripula-
ció qu' escolta indecisa las ordres de dos pilots que
no s' entenen, davant d' aquest desgabell, tranquils
com los apóstols qu' están segurs de la eficacia de
las sévas doctrinas, s' hi asseuran los homes més
eminentes y més experts dels partits liberals y de-
mocrátichs.

L' arch de Sant Martí que brilla, es l' arch de
aliança, y la aliança es tant sólida, com es immortal
la Constitució de 1869, en la qual s' hi consignan
totas las llibertats y tots los drets de un poble que
aspira á viure la vida moderna.

Los constitucionals que tenen ja un péu en lo
pent de Alcolea, disposats á repassarlo ¿tornarán
endarrera?

Es molt difícil. De l' época dels enganys vá ve-
nirne la dels desenganys: qui s' espera 's desespe-
ra, y las desesperacions devegadas son molt salu-
dables.

La reacció 'ls ha burlat, y la llibertat sempre
generosa torna á obrirlos los brassos. Pitjor per ells
si no s' hi llensan, com diuhen que 'l fill pródich
vá llansarse als del seu pare.

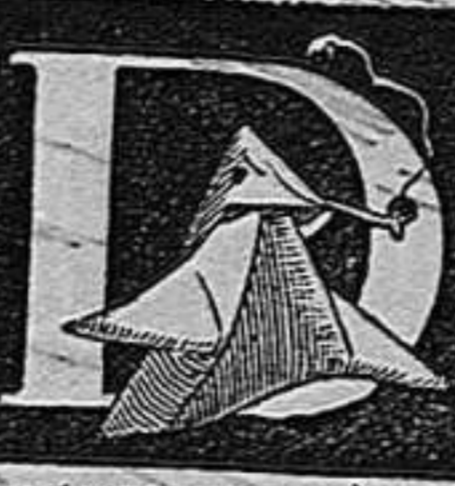
Per si no bastaba á tornarlos al camí del deber y
de la conseqüencia lo seu propi impuls, tindrán
sempre un exemple que admirar, y molt será que
no l' admirin: l' oposició democrática.

Aquells homes eminentes que seguint lo camí
oberi per en Castelar han tornat á las Corts, des-
pertant altra vegada á la vida pública, no en vá se-
seuar en los banchs del Congrés. Han anat á la
representació nacional per luxar; hi han anat per
vence.

Ab ells previnguts ja pot venir lo naufragi. Sem-
pre queda l' àncora de l' esperança.

Ja pot venir la nuvolada y la tempestat; may
mes s' apagará 'l sol de la democracia.

P. K.

DUMENJE passat vá haberhi una
calan corrida de toros.

¿Quan jo 'ls deya que á n' en
Barnés no l' hi passa ningú la mà
per la cara!

Si senyors: alló son toros de-
cents: ab més forsa que un gover-
nador; ab més intenció qu' en Romero Robledo; ab
unas banyas més finas que la vida de un periódich
de oposició; ab una corpulencia y una robustés
que no componen res ni en Fontrodona, ni 'l Con-
de de Toreno tots dos soldats en una sola pessa.

¿Y la quadrilla? Ab franquesa, en Lagartijo vá
recordarnos aquells bons temps en que 'l pes dels
quartos no 'l destorbava, y en Cara-Ancha vá ha-
berhi moments que 'ns vá fer creure en lo progrés
aplicat á l' art de trastejar toros.

De manera que si 'l diumenje 18 del corrent, no
van á omplir la plassa, una de dos, ó bé no tenen
gust, ó bé no tenen quartos.

A Sant Cugat del Vallés las oposicions liberals
van treure triumfant tota la candidatura, la mesa,
la majoria y la minoria.

Aixís m' agradan los liberals: palos, carambola
y á casa.

Alguns diuhen que 'l nihilisme s' ha presentat á

Russia; pero jo crech que ahont s' ha presentat lo
verdader nihilisme es á Andalusía.

¡Pobres andaluzos! Tenen una gana que 'ls arbo-
la y no troban una engruna per consolar-se.
Nada, nihil, res.

Lo govern rús está que no hi véu, atacat com se
troba de aquella enfermetat incurable que se 'n
diu una *canguelitis*.

Cada dia succeheixen nous misteris, novas ame-
nassas, nous perills.

Los governants se preposan exterminar lo nihi-
lisme y per primera providencia envian 12 mil ho-
mes desterrats á la Siberia.

Una pregunta:—Y si aixó no basta?

Resposta:—Dotze mil més.

—Y si no basta encare?

—Cap á la Siberia falta gent fins que la Russia
quedi deserta.

Seguint aquest sistema, l' emperador vé que un
dia 's fastidia, perque com que no hi ha contribu-
yents no recauda un quarto, y com que no quedan
treballadors, no 's treballa.

Problema: ¿Que farà l' Emperador?

Solució: No té més que un recurs: desterrarse ell
mateix á la Siberia.

Ja s' ha constituit lo comité directiu del partit
democrátich de Barcelona.

Forman la junta los senyors següents: D. Eduart
Chacon, president; D. Ricardo Canales y D. Manel
Llofríu, vicepresidents; D. Pau Aixelá, tesorero;
D. Federico Pagés, contador y D. Herminio Fornés
y D. Miquel Salvans, secretaris.

Desitjem al nou comité molt acert, molta ente-
resa y que s' inspiiri desinteressadament en las
verdaderas necessitats de la democracia. Pel de-
mes, aquí té la *Campaña de Gracia* disposada á se-
cundarlo.

Nos aseguran que 'l rector de Sant Felin de Llo-
bregat tot sovint fá dir un pare-nostre als seus fe-
ligresos, perque Déu los toqui en lo cor y l' hi
portin ciris de quatre unsas per amunt.

Casi valdria més que Déu no 'ls toqués al cor,
sino á la butxaca.

Hem rebut una dotzena de llibrets de paper de
fumar de *jaramago*, de la fábrica de Conrat Vala-
día. Agrahim l' obsequi, declarant que l' hem tro-
bat molt bé.

L' altre dia vá ser denunciát *Lo Constitucional*
per un article titolat: ¿Ahont som?

¿Ahont som?

En un país de miseria y de fiscals de imprenta.

Una noticia:

Lo senyor Camps y Matari, l' intrépit tinent d'
arcalde de Sabadell que 'l dia de las eleccions vá
fer aquell miracle de rebre sense cansarse 'l vot de
tres electors per minut, are 's dedica á la cassa de
guatllas, ab molta assiduitat.

Algú fá present que are estém en temps de veda;
pero no hi fá res.

Hi ha tantas cosas vedadas y 's fan!...

A Torna nous, (Lleyda) lo dia de las eleccions, se-
gons conta un periódich, ván lluhirse.

Resúmen: No més van arrossegar al arcalde y al
secretari y van matar á dos guardia-civils.

Vels'hi aquí quatre electors que l' any que vé fi-
gurarán á las llistas.

Com si 'ls hi vejés.

A Calella las eleccions han sigut pels liberals.

Y aixó que 'ls neos y carlins treballavan. Fins se
movian molt tres viudas beatas que hi ha á la po-
blació.

De manera que 'ls de Calella ja 'n diuhen: «Las
eleccions de las tres viudas.»

A Mataró victoria també pels liberals.

Mitja dotzena de capellans que predicen sempre
la necessitat de prescindir de las miserias de
aquesta vida, eran los que demostravan més acti-
vitat en pió de las candidaturas ministerials.

A Argenton un ciutadà volia matar un badell y
l' arcalde l' hi negava 'l permis, culpantlo de ha-
ver votat la candidatura del senyor Taulina. Per
últim l' hi vá donar, mediant que esmenés la seva
falta, votant per l' Ajuntament la candidatura mi-
nisterial.

A Esparraguera las escenas que van ocorre son
dignas de una novela picaresca.

Després de un pregó en lo qual lo senyor Puig y Llagostera feya saber als seus súbdits que no pendria part en las eleccions, lo segon dia, veyent que 'ls liberals guanyavan se presenta al colégi, en mànigas de camisa, la marselesa penjada á l'espalla, y al davant de sis ó vuit perdonavidas armats de garrots més grossos que samalés.

S'instala en lo colégi, com si fos á casa seva, crida y disputa ab la mesa, romp en las mans dels electors las candidaturas de oposició, y declara que s'ha proposat guanyar costi lo que costi y que guanyará.

Entre otras cosas vá vertir una teoria que si no es nova, es molt significativa en los llabis de un legislador:

—Las lleys, contan que vá dir, tenen la forma d'ambut.

—¿Qué tal?
—Bueno, donchs, que vagi alerta y que 's cuidi sobre tot de que l'embut no 's giri y 'l fassan passar pèl broch xich.

A Ripollet la victoria també ha sigut pèls liberals.

Una escena: Un advocat carlin, cridant y baladrejant vá formular una protesta, fundada en qué dirian?

En que la mesa parlava en catalá. No es estranya aquesta preferencia dels carlins pèls plats esquerdatos.

Son simpatías que tenen.
—¿Com que á n'ells també ván esquarterarlos á la montanya, y are 'ls esquarteran á las eleccions!...

A Sentmanat vá haberhi gresca llarga. Los nostres correligionaris ván guanyar las mesas; pero una candidatura apoyada pèl marquès de Ciutadilla al últim vá triunfar.

—¿Com?
—Per medi de un masover que recorria las casas, amenassant ab pendre las terras y cobrá 'ls atrassos de censos als que no la volian votar; per medi de una taula parada davant del colégi; per medi de alguns diners que rodolavan per las mans dels electors, y per medi de una ronda situada ab armas davant del colégi.
—Viva la legalitat!

LO NOSTRE PORVENIR.

Estém al peu del fossar,
estém aprop del abisme;
lo país s'está morint,
la pobre Espanya agonitza.

La crisis que 'ns consumeix
es pavorosa, terrible;
miréu per allí hont vulguén
no 's véu res més que trenyinas,
paralísació mortal,
misèria, calma, atonia.

En mitj d'aquest torbellí
del enredo y la política,
mentres nostres governants
s'atropellan y cavilan
perque 'ls pugui durar més
lo ranxo en que avuy s'atipan,
lo país pobre, esquilmát,
s'exclama, renega, crida,
demanant méns tributs,
demanant que 'l deixin viure;
pero crida vanament;
sos ayrats clamors no arriban
á orelles del salvadors
que á la pobla Espanya guian,
perque per aquests senyors
tant se val que 'l país visca,
com que caigui mort de fam,
mentres ells la sopa tingan.

¿Qui sab que succehirá?
¿pot durar molt eixa vida?
Un país sense comers,
sens treball, sense marina;
un país en que tant sols
vinhen los que fan política,
enredant á tort y á dret,
sense tenir cap més mira
que 'l seu profit personal,
un país aixís camina
á la perdició, á la mort,
á la ruina, al abisme.

Avuy la gent no fá més
que exclamar-se: vindrá un dia
en que las exclamacions
já tindrán forma distinta,
pues com qu' exclamants no 's viu
y tothom se vol la vida,
no tindrem altre remey
que recullir las resquicias
hont lo paternal govern

no hi haja clavat la vista,
y fent de tot un farsell,
ab cédulas y batisme,
fugir tots plegats de aquí,
y 'l món es prou gran... A viure!

Llaveras los governants
no sentirán cada dia
lo clamoreig de la gent,
los crits de fam y de ira;
llavoras s'acabarán
sas fieras lutrás políticas,
y no tindrán que pensar
si 'ls enemichs los derriban.

Y llavoras los que avuy
tant frescos y tranquils vihen,
no trobant ja such en llech,
no veyent més que ruinas,
deurán, com á últim recurs
anársen fins á Tarifa
y allí, mirant cap al mar,
dels navegants á la vista,
per si acás ne passa algun
que s'hi engresqui y fassi fira,
podrán posar un cartel
eserit ab sanch més que ab tinta,
que digni aixís textualment:

—¡Ojo; esta nacion se alquila!

C. GUMA.

SPERÉM ab ansia la nota que cada quinzena publica l'Ajuntament expressant los serveys prestats per la guardia municipal.

Dirá aixís poch més ó méns:
«Capturas: per robo 13; por riñas 23; por infraccion de los bandos y ordenanzas municipales 54; por abusos deshonestos 8.
—Auxilios: á personas desvalidas 14; á enfermos 24, á candidatos adictos: 3149.»

Una coincidencia digna de notarse:

Vá sortir pèls periódichs una alocució recomenant la candidatura del célebre fabricant d'ulleras D. Salvador Cerrons. La firmavan més de trenta personas. Vingué l' hora de la votació y 'l vehí de Sant Cristófol del Regomir, no vá tenir més que 13 vots. Una dotzena de fratre.

Ey entenemnos: en un altre districte també 'n vá tenir des ó tres.
Algú s'ha cregut que volia ser concejal per acumulació.
Com en Romero Robledo.

Aquests dias vá refrescar l'atmósfera. En un teatro feyan una pessa bunyol, y un vehí del meu silló no 's cansava d'aplaudir.
—¿Per qué aplaudeix de aquest modo? vaig preguntarli.
—Es molt senzill, vá respondre; per treurem lo fret de las mans.

Continua á Madrid la qüestió de las subsistencias.
—No hi ha qu'espantarse, deya un pobre madrilenyo: sempre menjarém.
—¿Y quan s'acabi 'l pa? 'l hi preguntavan.
—Menjarém forner.

A pesar de tot á Madrid hi ha alegría. En mitj de la misèria que 'ls preocupa, encare han tingut humor per fer unas brillants carreras de caballs. Los jornaleros se moren de gana, y 'ls caballs corren y guanyan premis considerables. Un consell als obrers madrilenyos: Quan tornin á neixe no tirin per treballadors, si per cas tirin per caballs. En la nostra nació es la millor carrera.

Després de las eleccions vindrá un cambi de governadors. Un periódich, proposa, per millor escullirlos que se 'ls someti als següents exercicis: Teórichs: Doctrina cristiana y Gramática castellana. Prácticichs: Prestidigitació y escamoteig.

Vá á cumplirse nostre anhelo y l'anhelo del país; per la presó de 'n Frascuelo lo govern está en un trís.

¡Oh venturosa presó
jo sempre 't benehiré,
lo que no ha fet l'opinió
pot sè ho fassi un volapè.

Pregunta de una dona al seu marit:
—Escolta Basilio ¿que també hi van senyoras al Congrés?

—¿Perqué 'n preguntas?
—¿Com que veig que 'ls periódichs parlan tant del discurs de la Corona!... ¿Qui es aquesta?

A Madrid continúa la carestía. Y 'ls madrilenyos que al últim s'han arribat á creure alló que dihen de que 'l govern es un pare, com la canalleta mal educada ploran, sumican y exclaman:
—Pare... vull pá.

Sempre m'ho havia cregut. Lo govern conservador no parará fins á ser sant... tal vegada fins á ser un déu.

Y 'ls pobres governats no pararem, fins á ajonollarnos per ferli oració. Los madrilenyos ja han comensat á dirli pare nostres.

Tots compunjits exclaman:
Lo nostre pá de cada dia donunoslo senyor en lo dia de avuy, etc., etc.

Y á preposít del pá:
Los conservadors quan no tingan que darnos ni una croseta ni una engruna de pá, deuen durnos al cementiri. Llavors á totas las víctimas de la fam, podrán enterrarlas en un teon. Y no dich un pan-teon, porque 'l pá ja se 'l haurán menjat.

Diu un ditxo:
«A falta de pan buenas son tortas.»
Un famélich pregunta:—¿A hont son aquestas tortas?

Y contesta un observador:—No conech pas res que siga tant tort, com las lleys conservadoras.

Vá venir aquí á Espanya un italiá, M. Frizzo, un italiá que fent jochs de mans, si no deixava endarrera á n'en Canonje, no se 'n faltava gaire. ¡Pobre home! Fins se vá creure que aquí á Espanya no hi havia ningú que 'l hi passés la mà per la cara.

Vels'hi aquí que anant de Albacete á Menjibar van donarli una llissó de prestidigitació, que prou se 'n recordará tota la vida.

Al reclamar l'equipatge vá trobarse ab que 'l hi havian limpiat totas las maletas... ¿Y donchs, que 's creya?

Y are que vagi alerta, no siga cas que anant per Andalucía l'hi surtin seqüestradors y l'escamotejin á n'ell en persona.

Una escena que ha passat á Madrid:
Un consumidor compra un pá, l'hi sembla qu' es petit y demana que l'hi pesin. Lo forner obra un ganivet y l'hi dona una tremenda punyalada.
Es una manera com qualsevol altra de pagarhi 'l pa.

Los concejals adictes que han sortit en aquestas últimas eleccions, ja tenen un nom. Com que qui vá apoyarlos principalment varen ser los taberners, un periódich los dona 'l títol de regidors tabernaris. Jo no vull ser tant cruel. Tractantse de taberners, més val dirlos: regidors aygualits.

A Madrid en las eleccions de Ajuntaments lutxava un candidat que 's diu Sr. Casuso. Al méns no negarém que 'l nom es molt oportu: se tracta del marit de la Cassussa.

Surt un periódich *El Tribuno*, y 'l fiscal d'imprenta l'hi posa la primera vara. Ab motiu d'aixó aclama l'*Iberia*: «Los fiscals se 'ns tornan sibiritas. ¡Quin modo de menjarse 'ls periódichs!... Y are 'ls agradan calentonets, sortint del fora.»

A Madrid s'ha presentat un fulano que toca 'l violí ab los péus. ¡Quants ministres no hi ha, que quan han de fer una circular, l'escrihuen de la mateixa manera!

EPIGRAMAS

En Pan Poch de tant en tant,
encén llum a un gos y a un sant.
—¿Qué es un ximple aquest P. u Poch?
—No, es un devot de Sant Roch.

Després de beure ayguardent
y gots de vi, molts nits,
la Pepa de ca'n Climent
diu cridant horriblement
que tè los mals esperits.

—No sabs fer ré, ets molt poch viu
deya al sèn nen la Prudencia,
y 'l nen ab tota ignocencia
respongué: —Jo, se fè un riu.

F. Ll. y B.

CUENTOS

Un senyor vá fer esquar al sèn caball.
—¿Cóm es que l' hi has fet llevar la qua? van
preguntarli.
—Perque pertanyo á la societat protectora dels
animals, vá respondre.
—¿Qué tè que veure la qua de un caball ab
aquesta societat?
—¿Qué tè que veure? ¡Poca cosa! T figuras que
no vinch obligat á protegí á las moscas?

Paraulas de una beata pecadora á una amiga séva:
—La religió es una gran cosa. ¡Qué bè que 'm
trobe quan m' hi confessat de que enganyo al mèu
marit! Fins que 'l confés m' ha dat la absolució
experimentó uns remordiments!...

Des fabricants de caixas per guardar caudals dis-
putavan sobre la bondat dels sèns productos. Par-
lavan de que las caixas eran incombustibles, y de-
ya un d' ells:

—Dintre de una caixa de las mèvas hi he tancat
un gall; hi posat la caixa al foch, lo metall s' ha
tornat roig, hi obert la porta y 'l gall encare era
viu, cantava.
—Pitjor jo, responia l' altre: jo hi fet com tú: la
caixa estava tant roja que casi 's fonia, hi obert la
porta, y 'l gall... se 'm havia mort de fret.

Entre un metje que ha d' heredar á un oncle sèn
qu' está malalt y un amich, tè lloch la següent
conversa:
—¿Y l' oncle, que tal marxa? pregunta l' amich.
—Diuen qu' está millor, contesta 'l nebot.
—¿Com s' entén diuen? Es á dir, que tú, llicen-

ciat en medicina y cirugia, no 't cuidas del tèn on-
cle, de un home que tè la tève mateixa sanch?..
¡Ah! Sembla impossible.
—Calla, per mor' de Déu y no m' acusis. Confes-
sa amich mèu que l' espectacle de un oncle rich, á
quí has de heredar quan mori, de un oncle que
tens á las tèvas mans, es molt tentador.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Congregat.*
2. ID.—*Carmeta.*
3. ENDAVINALLA.—*Trompa.*
4. SINONIMIA.—*Sort*
5. TRIANGUL.—*Salas.*
alas.
las.
as.
s
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—5 8 4 3 2
2 4 5 8 3
8 2 3 4 5
3 5 8 2 4
4 3 2 5 8
7. TRENCA-CLOSCAS.—*Mollet.*
8. GEROGLÍFICH.—*Qui no creu no hi veu.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Mister
bróquil y Xirinaia; n' han endavinadas 7 O Nairam; 6
Pau Cornadó; 5 Tell y Sisdi y Ninot vestit; 4 Nini pre-
ciosa; y 1 no més Mister Broquil.

XARADAS.

I.
A sant quarta vaig comprar
primera dugas,
advertint que hi vaig passar
molts marfugas.
A total hi vaig trencar
un dos tercera
quan hi anaren las nacions
á meurehi guerra.

DIAMANT.

II.
—Que hi tersa dos tres l' Ignés
des qu' es viuda d' en Pascual.
—En un convent de total
crech que vot entrá aquest mes.

MUDANSA.

Abir vá comprar la tot
un vestit que tot no tè
aprofitant que tot era
estant son marit ausent.

LLIBARTI.

ACENTÍGRAFO.

Lo joch del tot jo ves juro
que t' t ben be de debó
En cert temps de l' any me poso
lo t' t si tinch bon humor.

P. K.

TRENCA CLOSCAS.

Isidro, Onofre, Andreu, Enrich, Teresa, Amalia,
Narcisa.
Posar aquests noms ab columna de modo que una lletra
del mixt de cada un diga un nom d' home.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.—Un ofici.
1. 2. 3. 4. 5 6 7.—Lo producto del ofici.
1. 2. 5. 8. 3. 4.—Un moble.
3. 8. 5. 1.—Un nom d' home.
3. 4. 5. 6. 1.—En las iglesias.
2. 5. 3. 2.—Id. id.

PASSIGOLLAS.

CONVERSA.

—¿Sabs qui ha pres mal?
—¿Qui?
—La Quima.
—¿Quina desgracia! ¡Y ab que l' ha pres?
—Ja he hem dit entre tú y jo.

TITELLA Y C.^a

GEROGLÍFICH.

T O T T O T

L. 0 0 0. Newton
FRANKLIN S. O. N.
M. M. M.

TOT Y VA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse á
ciutadans Tija xich de M. de R. J. M. de Cabrera, Moratilla,
Africa y Lerboxela, Noy maco, Pau Cornadó y G. F. Sust y G.
Nina preciosa, Frá Diavolo, Pau Sala y E. Snopnas.
Las que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans Miseria y C.^a Ninot vestit, A. Sis-
dit, Pepet Crostas, J. Trubadó, Z. B. Rodeja, B. Cadajau, Un
possibilista, Arresi Sòrema, S. R., J. Patarrám, Cul d' olla, J.
Arnau, J. Gat-nellas, Passigollas, J. Ganxó, M. Bleda, Jo y Noy
xich.
E. Snopnas: Publicarém conversa y trenca closcas.—Frá Di-
vólo: Idem gerooglífich y combinació numérica.—J. Sust y G.:
Idem combinació y quadrat.—Pau Cornadó: Hi anirà un gero-
glífich.—Noy maco: Idem idem.—Tija xich de M. de R.: Idem
un logogrifo numéric.—O. Nairam: Hi anirà 'l trenca-closcas
y 'l quadrat.—Quimet viatjant de panyos: Ne parlarém en un
altre número.—Quims: Ja 'l llegirém y per poch que puga anarhi
hi abirà.—Robinson petit: Queda complacut.—Demócrata de
Mataró Idem.—Sabata: Idem.—J. Guinart: Lo poesia está ben
versificadeta; pero l' assumpte és massa particular.—C. Llapi-
sós: Insertarém lo quadrat.—Noy de sucre: Idem lo logogrifo.
—Pau Colom: Insertarém lo gerooglífich.—Pere Peret y Perico:
Idem lo logogrifo de vostre.—F. Ll. y B.: Insertarém alguns epi-
gramas.—Mamadits: Idem lo rombo y 'l quadrat.—Diamant: Hi
anirán dos gerooglífichs.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23

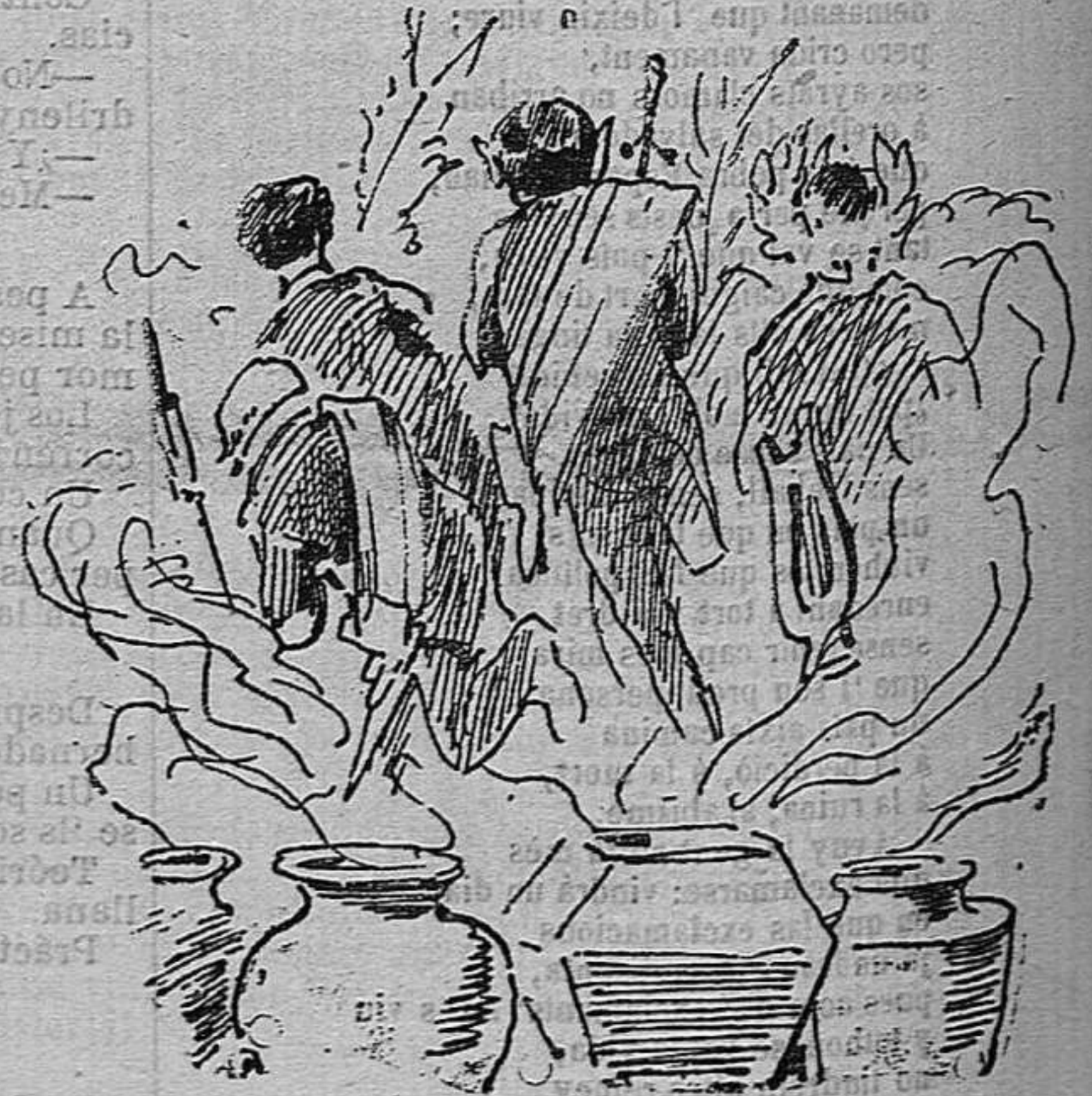
COSAS DE LA SENMANA.

—Jasom al temps de las flors.

—Y de 'ls amors.

—Y d' altres cosas.....